Corporate Criminal Liability

Section 14 makes provision for the liability of certain officers of companies, corporations, etc, yet this is nothing like the vicarious liability under English law; otherwise only natural persons over 14 years of age (§ 19) can commit criminal offences under German law. It is generally thought that because of the stress on personal blameworthiness as the basis of liability, substantive criminalisation in the sense of direct criminal responsibility does not make sense vis-a-vis legal entities that cannot act for themselves, but are represented in the real world by human beings. However, certain criminal sanctions such as forfeiture of property, etc and of *instrumenta sceleris* can be taken against legal persons. There is also the possibility of fining them for Ordnungswidrigkeiten under § 30 OWiG, but that is not a criminal sanction. There appears to be a movement towards broadening the scope for corporate liability, not least on the basis of the European law. In one form or another, many European countries have laws that provide for genuine corporate criminal liability (the United Kingdom, Ireland, The Netherlands, Norway, Iceland, France, Finland, Denmark, Slovenia, Switzerland and Belgium) or they have adopted measures that possess similar effects (Sweden, Spain, Italy). There is a general trend in the post-communist Eastern European countries towards such liability, based on European and international legal principles. Germany is lagging behind because the dogmatic problems of where to place such liability within the existing system are as yet unsolved. It is likely that a solution will be most easily found along the lines of introducing corporate-specific sanctions rather than substantive criminal liability.

(Michael Bohlander, Principles of German Criminal Law, 2009, p. 23)

ការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌរបស់ក្រុមហ៊ុន (នីតិបុគ្គល

ផ្នែកទី៤១ចែងអំពីបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះបទល្មើសមួយចំនួនដោយក្រុមហ៊ុន។ ការទទួ-លខុសត្រូវនេះ មិនដូចគ្នានឹងការទទួលខុសត្រូវជំនួសក្រោមច្បាប់ប្រទេសអង់គ្លេសទេ។ ផ្សេងពីនេះ មានតែរូបវន្តបុគ្គលអាយុលើសពី១៤ឆ្នាំ អាចប្រព្រឹត្តបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌតាមច្បាប់អាឡឺម៉ង់។ ជាទូទៅ មានការពិចារណាថា ដោយសារមានការសង្កត់ធ្ងន់លើកំហុសឆ្គងរបស់រូបវន្តបុគ្គល ជាមូលដ្ឋាននៃការទទួលខុសត្រូវ ការចាត់ជាបទល្មើសដើម្បីដាក់ការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌដោយផ្ទាល់លើក្រុមហ៊ុន មិនមានសារប្រយោជន៍ទេ ដោយសារក្រុមហ៊ុន តំណាងដោយបុគ្គលនិងមិនអាចប្រព្រឹត្តបទល្មើសខ្លួនឯងបាន។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី ការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រភេទខ្លះ ដូចជាការរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិ ..អាចត្រូវបានធ្វើចំពោះក្រុមហ៊ុន។ វាក៏ជាលទ្ធភាពផងដែរក្នុងការដាក់ពិន័យក្រុមហ៊ុនអនុលោមតាមផ្នែក៣០នៃOrdnungswidri-gkeiten under § 30 OWiG។ ក៏ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាទោសព្រហ្មទណ្ឌទេ។ មានចលនាឆ្ពោះទៅរកការពង្រីកវិសាលភាពនៃការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រុមហ៊ុនអនុលោមតាមច្បាប់សហគមន៍អឺរ៉ុប។ ប្រទេសជាច្រើនក្នុងទ្វីបអឺរ៉ុប ដូចជាហូឡង់ដ៍ អង់គ្លេស....មានច្បាប់ដែលចែងអំពីការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌដាក់

លាក់លើក្រុមហ៊ុន ឬបានប្រកាន់យកនូវវិធានការដែលមានផលវិបាកស្រដៀងគ្នា ដូចជា ប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ វាមាននិន្នាការទូទៅមួយ ក្នុងប្រទេសកំមុយនីស្តនៃអឺរ៉ុបខាងកើត ឈានទៅរកការទទួលខុសត្រូវប្រភេទនេះ ដោយផ្អែកតាមគោលការណ៍ច្បាប់អឺរ៉ុប និងអន្តរជាតិ។ ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ បានបោះជំហានយឺត ដោយសារបញ្ហាថាតើត្រូវដាក់ការទទួលខុសត្រូវក្នុងប្រព័ន្ធមួយណា មិនទាន់ត្រូវបានដោះស្រាយ។ វាទំនងជាថាការដាក់ការទទួលខុសត្រូវស្របនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្មដាក់លាក់លើក្រុមហ៊ុន ជាជាងការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌជាសារវន្ត នឹងជាដំណោះស្រាយងាយស្រួលមួយ។